

ὄνομα, καὶ προπάντων ἀποφεύγει διαρκῶς νὰ βρίσκεται στὸ καινούργιο καταφύγιό του...

Λοιπὸν, σὰς στέλνω ἓνα χιλιόφραγκο τώρα, ἀπ' τὸ στὰν τῶν κίβδηλων πού ἔχω. Ἐξετάστε το. Κι' ἂν δέχεσθε τὴ συμφωνία πού σὰς προτείνω, στείλτε μου ὅσο χρηματικὸ ποσὸν θέλετε, με ἐπιταγὴ ὅμως, κι' ὄχι με ἀυτοπόσωπες ἐπισκέψεις σας, χάριν ἀσφαλείας μου. Ἐγὼ θὰ σὰς στείλω ταχυδρομικὸ δέμα με πενταπλάσια κίβδηλα. Θὰ κερδίσουμε κ' οἱ δύο μας ὀλόκληρα ἑκατομμύρια, κι' ἐνῶ ἐγὼ θὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀμερική, ἐσεῖς θὰ ξενοκαλιῆτε γαλήνια τὰ ἀφθονα κέρδη τοῦ συνεταιρισμοῦ μας!

Βλέπετε τί εἰλικρινῆς πού εἶμαι;... Καὶ βλέπετε πόση ἐμπιστοσύνη σὰς δείχνω;»

Τὸ κίβδηλο χιλιόφραγκα ἦταν —κι' αὐτὸ ἐπίσης— ὑπέροχης τελειότητος. Τράπεζες κι' ἀργυραμοιβοὶ τὸ κήρυξαν γησιώτατο. Ὁ μεγαλέμπορος μας, κάπως ἀχρεῖος στὴ συνείδησι καὶ στὶς ἐπιχειρήσεις του —ὅπως εἶπαμε— δὲν δίστασε πειὰ καθόλου: "Ἐστειλε με ἐπιταγὴ πέντε χιλιάδες φράγκα στὸν Πατὸν κι' ἐκεῖνος τοῦ ἔστειλε τὴν ἐπομένη εἰκοσιπέντε χιλιάδων κίβδηλα χαρτονομίσματα τὸσο τεχνικά, ὥστε τὰ κυκλοφόρησε ἀμέσως!

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ μεγαλέμπορος θέλησε νὰ πληρῶσῃ μιὰ φορτωτικὴ μεγάλῃς ἀξίας. Θέλησε ἐπίσης νὰ ἀποσύρῃ καὶ ἀρκετὰ συναλλαγματικὰς του ἀπ' τὶς Τράπεζες, πληρώνοντάς τες «τοῖς μετρητοῖς» γιὰ ν' αὐξήσῃ τὴν ἐμπορικὴ του πίστωσι. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε τόσο πρόχειρη τὴν ἀνεξάντλητη πηγὴ τῶν ὑπερόχων κίβδηλων χαρτονομισμάτων, ἔστειλε στὸν μυστηριώδη παραχαράκτη ἐπιταγὴ διακοσίων χιλιάδων φράγκων (περίπου ἑνάμισυ ἑκατομμύριο δραχμῆς), γιὰ νὰ λάβῃ τὴν πενταπλάσια ἀξία τους σὲ κίβδηλα.

Ἀλλὰ δέμα ταχυδρομικὸ δὲν ἦλθε αὐτὴ τὴ φορά. Μάταια περίμενε ἐπὶ ἡμέρες ὁ ἀνόητος μεγαλέμπορος μας. Καὶ στὰ τελευταῖα, ἀφοῦ πληροφορήθηκε ὅτι ὁ δῆθεν Πατὸν εἶχε φύγει ἀπ' τὸ δωμάτιό του πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνσι, ἀναγκάστηκε νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸ πάθημά του καὶ τὴν ἔνοχη διαγωγή του στὴν Ἀστυνομία!

Ἀπ' τὶς ἀνακρίσεις, ὅμως, ἀποκαλύφθηκαν τὰ ἐξῆς ἀμίμητα: Οὔτε τὸ πρῶτο ἑκατόφραγκο, οὔτε τὸ χιλιόφραγκο κατόπιν κι' οὔτε ἡ τελευταῖες εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα τοῦ Ντινάρ ἦσαν κίβδηλα!... Ἦσαν κανονικὰ καὶ γησιώτατα χαρτονομίσματα τῆς «Γαλλικῆς Γραπέζης», καὶ γι' αὐτὸ τὰ εἶχε κυκλοφορήσει με τόση εὐκολία ὁ μεγαλέμπορος αὐτός!

Ὁ σατανικὸς ὅμως Ντινάρ, ἀποφασίζοντας νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ μικρὸ αὐτὸ κεφάλαιο τῶν εἰκοσιῆξι περίπου χιλιάδων ΓΝΗΣΙΩΝ φράγκων του, κατάρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνη στὸν εὐκολόπιστο —ἀλλὰ κι' ἀσυνείδητο— ἐπιχειρηματία. Κι' ἔτσι, εἰσπράττοντας τὸ ὀγκῶδες ποσὸν τῶν διακοσίων χιλιάδων φράγκων τῆς τελευταίας ἐπιταγῆς, θεώρησε καλὸν νὰ δραπετεύσῃ.

"Ὡστε κ' ἡ λωποδυτικὴ τέχνη —καθὼς βλέπετε— χρειάζεται πολλὰ κεφάλαια σήμερα γιὰ νὰ κινηθῇ καταλλήλως καὶ ἐπικερδῶς.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Τὰ φείδια ἔχουν πόδια ἢ δὲν ἔχουν;

Ἡ ἐρώτησις θὰ σὰς φανῇ βέβαια ἀφελής!... Κι' ὅμως τὰ φείδια ἔχουν πόδια, χωρὶς νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν φυσικά!

Πραγματικά, φαίνεται ὅτι κάποτε ὅλα τὰ φείδια ἦσαν δράκοντες. Εἶχαν τεράστια πόδια, δηλαδὴ, κι' ἔτρεχαν ὡς τὶς σημερινὲς σαῦρες, ἀντὶ νὰ σέρνονται στὴ γῆ. Σιγά-σιγά ὅμως, καὶ σὲ ὠρισμένα εἶδη τῶν φειδιῶν αὐτῶν, τὰ πόδια τους ἄρχισαν νὰ γίνονται πιὸ ἀτροφικά —ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ— καὶ τέλος ἐξαφανίστηκαν ἐντελῶς. Ἐτσι, τὰ εἶδη αὐτὰ τῶν φειδιῶν, ξέχασαν τελείως τὴ σὺνῆθειαν τῶν προγόνων τους καὶ τὸ κορμί τους διαπλάστηκε σὲ τρόπο ὥστε νὰ διευκολύνεται τὸ σύρσιμό τους στὴ γῆ.

Ἄν ὅμως ἐξετάσετε πιὸ προσεχτικὰ ἓνα ὅποιοδήποτε φείδι κάτω ἀπ' τὸ κορμί του καὶ κοντὰ στὸ μέρος τῆς οὐρᾶς, θὰ δῆτε μικρὰ πόδια, ἀτροφικά πειὰ καὶ στὸ μέγεθος ρόγας σταφυλιοῦ, καλοκρυμμένα κάτω ἀπ' τὸ δέρμα.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΟΡΦΑΝΕΣ!...

Νειόπλεκτη φωληὰ μιὰ γλυκομιλιά
κι' ὅλα ζηλεμένα
Χάρμα τὰ πουλιά γέλια καὶ λαλιά
νειῶτα ὠνειρεμένα...
Κ' ἦτανε μικρὲς, κ' ἦτανε χαρὲς
π' ἀλαφροπατοῦσαν
Ἄνθινες ψυχὲς κ' ἡ τρελλὲς μικρὲς
ἢ καρδιὲς γελοῦσαν...
Κ' ἦτανε μικρὲς κ' ἦσαν, γελαστὲς
κάτασπρες νυφοῦλες
Σὰν ἀχνοκρινιὲς λάμπρες σταλαχτὲς
λιόχαρες αὐγοῦλες...
Κ' ἦτανε ἡ Ἰα ὁμοία Σωτηρία
κ' ἴδιες ἀδελφὲς
Φῶς γλαυκὸ, μαγεῖα τὰ μαλλάκια θεῖα
κρέμιες, χρυσαφιὲς...
Κ' ἦρθαν κάποια μέρα στὰ φτερά τ' ἀγέρα
μοῖρες σκοτεινὲς
Πῆραν τὸν πατέρα κι' ἔφυγαν σὰ σφαῖρα
νάτες!... Ὀρφανὲς...
Κι' ὅλοι ψιθυρίζουν νάτες... σὰ γυρίζουν
νειῶτα χλωμιασμένα...
Κλώνια πού λυγίζουν δέρνουν καὶ δακρῦζουν
φύλλα μαραμμένα!...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΡΡΗΣ

ΕΦΥΓΕΣ

Μακρὰ μου πᾶς
μάγια μου λαλιά,
Κι' ἄλλος θὰ σὲ πάρῃ!

Ὅμως μὴ ξεχνᾶς
ἄνθη καὶ φιλιὰ
θᾶχω στὸ φεγγάρι

Ν. ΠΑΡΗΣ

ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Στοῦ Βάκχου τὰ παλάτια Μὰ τὰ θολὰ μου μάτια,
ρετσίνα ἀπὸ σταφύλι σὰ φλογερά σου χεῖλη
μερονυχτὶς ρουφῶ. πλανιῶνται καὶ μεθῶ.

Ν. ΠΑΡΗΣ

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

(Ἀντίλαλοι)

Νᾶρθω φεγγαράκι νὰ σοῦ ψάλω
τὸν καῦμό μου ποῦναι τρέλλα;

"Ἐλα.

Τί παλεύουν στὴν καρδιά μου
σὰν τριγύρω σουρουπῶναι;

Πόνου.

"Ἐχει πόνους ἢ καρδιά μου
καὶ γιὰ τοῦτο δὲν ἀντέχει;

"Ἐχει.

Ἦσαν τότε φεγγαράκι
τὴ ζωὴ πού μου χάρισαν;

Ἦσαν.

"ὦ! Νὰ πῶ καὶ τὸ τραγοῦδι,
πού τὸ πλέξαν ἢ ντροπὲς μου;

Πὲς μου.

Νὰ πεθάνω ἢ νὰ ζήσω,
φεγγαράκι, χαρωπός;

Πῶς;

Νὰ πεθάνω ἢ νὰ ζήσω
στὴ ζωὴ τὴ μαῦρ' αὐτή;

Τί;

Λὲς νὰ ζήσω, φεγγαράκι,
μὲ καρδοῦλα πόνους πῶχει;

"Ὀχι.

Θὰ τὸ κάνω ἀφοῦ τὸ λέγει
ἢ θλιμμένη ἢ θωριά σου

Γεῖά σου.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΕΡΣΙΝΙΑΣ